ГОЛОС ВІДРОДЖЕННЯ
видання української гельсінської спілки
Ч. 5
СЕРПЕНЬ 1989

від редгрупи

Наближаються вибори до місцевих Рад і до Верховної Ради республіки. Апарат, врахувавши гіркий досвід минулих виборів, підготував новий виборчий закон, у якому посилив антидемократичні положення попереднього, грунтовно розкритикованого як виборцями, так і з трибуни З"їзду у Москві. Бажання буде-що-небудь зберегти всю повноту влади спонукає наскрізь прогнилий партійно-державний тоталітарний апарат шукати вихід. Не тепер, не чекачи, коли вибори прийдуть до виборчих дільниць вирішувати свою та їхню долю. Звідси – відсутність можливости обирати Голову Верховної Ради на альтернативній основі і таємним голосуванням, звідси – заздалегідь встановлена квота для "громадських організацій", звідси – заборона агітації за бойкот виборів, звідси – стаття 45 нового проекту, яка дає можливість відкинути будь-якого кандидата, який виступив би зміни в Конституції тощо. Тільки з кого можна нині шукати? На недовір'я апарату до народу він відповідає недовір'ям до апарату. Незалежні громадські об"єднання готують альтернативні проекти виборчого закону, вносять пропозиції щодо зміни чи скасування окремих статей. Саме тут і відбувається головна баталія між народом і антинародною владою. Опір, який чиниться спробам ... незалежних реєструвати "Меморіял" та інші подібні утворення, спроби згори заснувати щось на кшталт "Пам'яті" чи Інтерфронту в Україні, шалена наклепницька кампанія у пресі, спрямована проти незалежних структур та української національної символіки – усе це прояви боротьби смертельно наказаного апарату проти самоорганізації народу перед виборами. Хто в переможе? Гадаємо – життя. Життя, яке вимагає громадської активізації, єднання всіх сил, консолідації. Ініціатори всього Союзу з нацією дивляться на Україну і на Щербицького. Не даймо їм тішитися.

ЗНОВУ ПАРТІЙНИЙ САМВИДАВ

27.06.89 окро Дніпропетровського обкому партії по записці нач. УКГБ області прийнято постанову "О некоторых тенденциях развития политической обстановки в области". У постанові, зокрема, йдеться про "такие опозиционные КИСТ структуры, как "УГС", инициативная группа "НРУ" ", звернено увагу на те, що "имеет место факт доступа "неформалов" к служебному документу, ориентировка ГК по работе с самодеятельными организациями, который они использован на дискуссии с членами политклуба "Мысль" в Доме политпросвещения, а 25 мая с.г. ориентировка прозвучала в комментарии радиостанции "Свобода". Мабуть, з цим було обкому нашої рідної партії, яка так прагне займатися тільки партійними справами, якщо як кортить передати всю владу, Раді, наказує "усиленнотребовать правоохранительные органы на своевременное выявление и пресечение замыслов экстремистски и националистически настроенных лиц, оперативно применять действующее законодательство в отношении организаторов несанкционированных действий".

Так от у чому екстремізм та націоналізм! У доступі до службового документу! Яка страшна, яка жахливо несанкціонована дія!

Ну, а як кваліфікувати, скажімо, такий пасаж із "секретних" матеріялів для міськкомів та райкомів тієї ж області: "Когда же эта среда уходит из-под контроля соответствующих официальных организаций и учреждений ... среда бесконтрольных "неформалов" становится питательной почвой для различных пьяниства, наркомании, проституции, а то и организованной преступности."

Це ж ви таке бачили, тов Сафронов? У Товаристві української мовиЙ Екологічній ініціятиві "Меморіял"? Чи, може, в УГС та НРУ, які у вас постійно йдуть під однією графою? А ні про які більш "неформальні" об"єднання у цих матеріялах не йдеться...

Повертаючися до попередньої постанови ОК, хочемо завірити секретаря з ідеологічної роботи обкому т. Сафронова В. О. особливо керівника УКГБ області т. Слободянюка В. Ж. і підписали цей сміховинний "служебний документ" з позначкою "совершенно секретно", що у нашому "середа, "неформалі" як такого, розповсюдженні є таких документів об як чхмало. Шкода паперу – друкувати всі. Тим більше, що вони не тільки дуже нудні, але й, м"яко кажучи, не вельми розумні.

А проте, чекайте нових публікацій. Будуть.

про що ми маємо співати?

Виливши на українську національну символіку бочку багна, ідеологи КПУ, на чолі зі Щербицьким та Кравчуком постановили: всі урочисті заходи супроводувати співом виключно державних гімнів СРСР та УРСР. Вставленого, так би мовити, зразку Сергея шанувальників хорового співу маємо тих, хто ладен співати все поспіль, не замислюючися над текстом. І тих, для кого слова пісні мають якусь вагу. На мою думку, всім варто було б уважати приміщеними до названих гімнів.

"Союз нерушимый республик свободных сплотила навеки Великая Русь"... Не розповідатимемо тут про те, до якого стану доведені "свободные" республіки бюкратично-відомчою сваволею та тоталітарним режимом. Цілком достатньо офіційної інформації та статистики. Та, бачте, "сплотила" цей Союз ніхто інший, як "Великая Русь". Слово "Великая" тут є власною назвою тієї Великої Русі, яка виступає в ролі авторної старшої сестри України, Білорусії та й усіх інших республік. Вступну гімн "єдиний і недільимий"!

А далі, як Нилин з коноведів: "Да здравствует созданный волей народов единый, могучий Советский Союз!"

Незрозуміло в такому разі: що мусимо вважати за сакрального творця священного СОЮЗУ – титанічну зусилля Великої Русі, чи волю народів?

"Нині, Україно, прекрасна і сильна, в Радянському Союзі ти щастя знайдеш" – так починається гімн УРСР. Так і кортить запитати наших владоносців, у які ще часи Україна зазнала такого щастя, припрадного злучки перших суцільної деукраїнізації та радіоактивним соусом "єдиа Чорнобиль?

Цікаво, в якому стані треба перебувати людині, щоб загорлати ці гімни?

Валерій НЕТРЕБА,
Дніпропетровська область

увага!

Виконавчий Комітет УГС та Комітет захисту в"язнів сумлінних звертаються з проханням доповнити відомості фактів порушень людських прав у 1982-1989 роках, адміністративні, превентивні затримання, профілактичні депортації, позитен активістів незалежних громадських організацій, безпідставні заборони активіїв та дисидентів, покарання за участь у мітинґах, затримання з роботи за переконаннях тощо. Дані надсилати на адреси членів ІКЗ УГС. Ужиймати собі копію листа в подальшому перевірки дані кореспонденції.

ПАКТ РІББЕНТРОПА-МОЛОТОВА І ЗАХІДНА УКРАЇНА

Виступ Миколи Горина на міжнародній конференції "Правова оцінка договорів між Німеччиною і Радянським Союзом від 23.08 та 28.09 1939 року".

Вельшановний пане голово! Вельшановні панове учасники конференції!

Я не буду зупинятися на правовій оцінці Пакту Ріббентропа-Молотова. Вже сторонів кваліфіковану оцінку попередніх доповідачів. Я хотів би звернути увагу шановної авдиторії на роль, яку відіграв цей Пакт, зокрема таємний додатковий протокол від 23 серпня 1939 року, і дії, викликані ним, у долі українського народу, особливість становища якого напередодні подій 1939 року полягала в тому, що він знаходився під владою трьох діє: рахунки Німеччини, сусідніх держав - Польщі, Румунії та СРСР.

Природне прагнення українського народу до єдності в використовувалось радянською пропагандою для виправдання агресивних воєнних дій у вересні 1939 року проти Польщі, тим самим підміняючи справжню мотивацію, викладену в таємних документах, наприклад.

Шановні учасники конференції! Той шлях, який пройшли наші народи з 1939 року, порушені і необговорювані проблеми, трагічний. Можливо сама наша конференція стане точкою відродження нового шляху, на якому вони з об"єкту маніпуляцій стануть суб"єктом історії.

Згідно з другим і третім пунктами Таємного Додаткового Протоколу від 23 серпня 1939 р., підписаного в Москві Ріббентропом і Молотовим, західноукраїнські землі виявилися у сфері інтересів СРСР. Події дня 17 вересня 1939 р. не скупаю оцінюють політики 1939 р. - західноукраїнських земель, наслідок змови двох агресорів проти третього, на заново захоплених етнографічних українських землях, проводилися терроризм проти нашого народу, початий на східній Україні /а мо на увазі радянський період після жовтневих подій 1917 року.

Вже провадилася в основній депортації в Сибір, вовстріляне і переселювання місцевого населення вже до початку війни з Німеччиною. Розмирнці і приваної вакансиї і нем до цього часу мало відомі. Зараз громадськість України займається цим питанням. Як повідомляє дослідник М.С.Пароленова у статті "Депортація населення із Західної України і Західної Білорусіи в 1939-1941 рр.", в період з листопада 1939 по листопад 1940 рр. насильно виселено із цих земель 312 800 сімей або 1 173 170 чоловік, ц.н. 10% населення.

Сьогодні ми можемо впевнено сказати, що це був запланований заміх на саме існування українського народу. Пакт впливув на соборність українських земель, вона стала реальністю, але реальністю стала національна катастрофа також внаслідок цього Пакту.

Крім із наслідків терору проти нашого народу був широко поширений рух у 40-х роках на Україні, який, у свою чергу, забрав десятки тисяч жертв і поповнив сотнями тисяч політв"язнів радянські концтабори.

Сьогодні становище української нації вельми драматичне. Внаслідок політики русифікації і безпощадної централізації керівництва Україна практично позбавлена можливості не тільки розвиватися своєю економікою, але й вести незалежну освітню та культурну політику. Як показують дискусії у Верховній Раді УРСР, централізація керівництва культурою нам обіцяють в майбутньому.

За останні десятиліття практично були русифіковані такі великі міста, як Харків /більше ніж з мільйонним населенням, Дніпропетровськ, Донецьк та інші. Буде потрібна велетенська нацрупа всіх сил нації, щоб залікувати наслідки цього як підлого організму.

Новий час офіційна пропаганда нав"язувала нашому народові твердження про визвольний характер для західноукраїнського населення воєнної кампанії 1939 року. Крамвала практика керівництва цими землями дискредитувала брехливість цієї, і, план депортації в Сибір усього українського народу, за визнанням М.Хрущова у доповіді "Культ особи і його наслідки" на XX з"їзді КПР, організований сталінською верхівкою напередодні війни з Німеччиною, розкрив імперські мотиви воєнних дій СРСР проти Польщі.

Тамешкої історики посилаються на ухвалу Народних Зборів представників Західної України у жовтні 1939 року, які заявили про своє бажання приєднатися до СРСР. При наявності на західноукраїнських землях радянських військ така ухвала не мала альтернативи. Щоб не відомий випадок, де народ, на землю якого вступив радянський солдат, прийняв би іншу ухвалу.

На нашу думку, приєднання частини західноукраїнських земель до Східної України було побічним результатом політичних комбінацій і воєнних дій двох агресорів. Вони використовували для врахування думки та участі українського народу.

Радетний український письменник та політичний діяч, всеосвітньо відомий Олександр Довженко ще в 1930 році затримав, що 1930-й був роком поневолення долі нашого народу без нашого народу. Наш композитор Ст.Людкевич якось картоза виловився: "Нас визвали і на це нема ради". Якраз у цьому всеможно виповнювалися інтереси тільки тих, хто ковав третьої сторони, яка не тільки не підшукала його, але й була у повному невіданні про його закрої і рішення. Це не відповідало нашому народові була чужа думка про возз"єднання.

Прагнення західних українців до соборності в єдиній національній державі завжди жило в нашому народі, що виявилося в Декларації Західної Білорусі, Північної Буковини - здавен давна українські терторії, які були колись частиною Київської Русі, тільки — Радянсько-Німецького Пакту. Дальша доля цих земель була вельми драматичною. В XIV ст. вони опинилися під Польщею, а у XVII - під Австрією, і коли на уламках Австро-Угорщини утворилася ЗУНР /Західно-Українська Народна Республіка/, а на руїнах Російської Імперії - УНР /Українська Народна Республіка/, то однією з перших визначних політичних дій двох молодих українських держав було їх возз"єднання в єдиній Українській державі, юридично оформлене 22 січня 1919 р. /Акт Злуки /Возз"єднання/. Починаючи з 1939 року громадськість України відзначає цей день як свято нашої національної незалежності й соборності.

Довгий час наш народ був об"єктом маніпуляцій сильніших сусідів. Хтось нас заволював, хтось ділив, хтось нас дарував, часто від імені народу, але завжди без його участі і згоди. Думаємо, наслідки цього, коли з об"єкта український народ стане суб"єктом історії.

Сьогодні право України на соборну державу основується на міжнародних документах, зокрема на Статуті ООН, Загальної Декларації прав людини, Декларації про надання незалежності колоніальним країнам і народам, Гельсінкінському Акті про громадянські і політичні права та ін.

Таким чином, осуджуючи Пакт Ріббентропа-Молотова, регіональна організація НРУ /Народного Руху Україні/ підкреслює його юридичну неспроможність по відношенню до Західної України і дає йому негативну політичну і моральну оцінку.

На закінчення я хотів би звернути вашу увагу на різні глумливі визнання Пакту недійсним з юридичної точки зору, тому пропоную в доповнення у 4 пункт Проекту резолюції таке формулювання:

"Ініціюється, визнати Пакт Ріббентропа-Молотова недійсним, підтверджує права України на соборність, основуючись на міжнародних документах, зокрема Статуті ООН, Всезагальній Декларації прав людини, Декларації про надання незалежності колоніальним країнам і народам"та ін.

Дякую за увагу.

Таллінн, 30 червня 1989 р.

Юрко Шухевич*

****

І ось знамениті мордовські табори... І то в більшому і таку коротку пору його існування: кінець п"ятидесятих - початок шестидесятих років...Незабаром вона скінчиться,ти непридатна для радянської концентраційної системи доби "гуманізації".

Але тоді, після провокаційної берізської амністії бандитам і кримінальним злочинцям 1955 року /"політичні" почали з'їжджатись після вже згадуваної амністії "неповнолітніх" 1954 року, після масових "актиросов" політв"язнів 1956 року, тобто звільнення за станом здоров"я "докторі" з таборів на заслання /відпустити нещасних додому у "гуманістів" не піднімася рука /; і, нарешті після широких звільнень і реабілітацій 1960 року - в Мордовських політтаборах створилася небачена до того атмосфера.Через різке зменшення кількості політв"язнів в мільйонів до десятків тисяч/ та скомпектовані в Дубровлазі. Залишали, як правило, найкращих, найпорядніших, найосвітніших, воїтьму політв"язнів. Вона справедливо вбачала в них серйозну загрозу собі.За відпрацьованною методикою залишали в ув"язненні і певний, достатній з огляду КДБ, процент стукачів і провокаторів.Смішно було бачити, як заслужені стукачі, що сподівалися на винагороду /достроковe звільнення/, - замість того одержували нові терміни ув"язнення.

Реорганізація зачепила не лише склад в"язнів, але й режим утримання.Вязни почали сплачувати заробіток потівкою на руки, відкрили в зонах продовольчі ціаки і, промтоварні магазини, де можна було купити одяг, годинник, фотоапарат і все до нього, та ін.

Благодатний подих стали приносити серед яких був і такий велет духу, як Михайло Михайлович Сорин /в"язнів з 1935 року і до смерті в1977р./ - став особиснокомітим. В"язні гнулися до нього, дуже шукали.

Ось у таку атмосферу й занурився після терми Юрко Шухевич. За короткий час цей за

Ось у таку атмосферу й занурився після терми Юрко Шухевич. За короткий час цей зацькований тюрмою наяк душевно відітрівся біля земляків що взяли його під слою батьківську опіку. Та потім "мчення режиму тривав недовго, як колись не літо. У в"язнів відібрали цивільний одяг і "неположенные" особисті речі, нібито на схов до звільнення. Як їх потім охоронники розкрадали і для читання сім'ям пишали речі - я бачив сам у 73 році... Почалося закручування гайок.

У доброму гурті час спливав швидше і хоча після 1975 року режим став трохи вирай коротшим, однак Юрко витримав усе, і 1988 року звільнився. Але не додому.На Україну його не пустили.У Нальчику, де мешкала його рідна сестра, він влаштувався електриком до театру, невдовзі одружився з акторкою, яка й подарувала йому недавом сина і дочку.

У вже згаданому 1970 році під час відпустки Юрко поїхав до матері у Львів і дорогою заїхав до Києва, де завітав до тих, хто мав з ним зв"язо Ось за таких обставин і відбулася наша зустріч, згадувана в попередньому числі. Наступна я проходила у трохи інших умовах. Що-що, а "умови" в "обставини" нам Система створювати вміє.Тут її пріоритет загальнольоднаний і незаперечний. Усіх без винятку тоталітарні держави до Хрусолині й Гітлера включно, що почали виникати після 1917 року як гриби-поганки після дощу, по - школярськи вивчали передовий досвід, яким більшовики ділилися вельми охоче.

Отже, у листопаді 1977 року Юрій Шухевич знову був заарештований. Марно питати за віщо. За належдальні до ореховсько-суслонської кліки думки, за те, що так і не зміг полюбити своїх і свого народу мучителів. За те, що спілкувався і дружив не з донощиками, а з людьми чистого сумління, схожої долі й схожих думок.

Слівство, суд і вирок - усе однаково безглуде й казково-безособове. Стаття 70 частина II КК РРСР - 10 років особливого режиму і 5 років заслання. Обабо: камерне утримання, смутниці одяг. Із карцерів/ на місяць - камчування /де за повної безконтрольности розкрадається все,хоч трохи придане в їжу/ і 4 карцерів/ на місяць - ПП "зарьок", якого позбавляють за приписами КУД.

Не у слідчому ізоляторі Юрій пише гнівного листа до ООН - викрити своїх садистів-суддів та тих злочинців - політиків, хто з метою покріпачення народу спрямовує маніпулювання свідомих громадян. Це був зойк розпачу. Лист було виявлено. Ну чого, здавалося б, варта ця безсила спроба апелації? До оснащеного політичними розвідуючими апарату ООН? Нормальна реакція зацькованої жертви на відверте знущання. Але яку скажену лють, яку ненависть викликала вона в КГБ! Цю злочинну діяльність, ретельно приховану за закритими дверима таємних судилищ посмели викривати! Ганьбити на суд світової громадськости! Та не бути! І хоч? Недобитий опір андерізського ватажка який перебрає повністю в Ціній владі! замість плазувати й вимовляти "снісхождение", він дозволе собі щиріти зуби?! І не - після двадцяти років ув"язнення! Ніяко, вашо, Зонг!

Розпочалося нове слідство.Суд "випадково" зобгається з днем його народження. Новий вирок: ще 10 років тюремного ув"язнення з моменту суду. У мороку заколоного залу, що терміни не можна складати.Так, ніщо не гнівить злочинців так, як спроби викрити, і ніщо не лякає більш, як усвідомлення колективности людської душі насильству, що прагнуть "повитуї історії".

Юрій Шухевич, гордий син великого народу, не схилив голову й після цього. У Володимирській тюрмі для звеза нас удруге їм зав"язав контакт і потаємне листування, щоправда, уривисте. У тюрмі в нього відкривася виразка шлунку і, щоб погіршити його стан, Шухевича систематично запоротували до карцеру.Тримали його разом з колишніми кримінальниками, які просиділи по 35 - 40 років, морально й психічно повністю деградували, на яких незв"язні вигуки і лайки на адресу влади були перекваліфіковані на політичних і постійно перебували у стані істеричному й агресив ному. Сидіти з ними було страшенно мукою. Та Юко витримував усе. Він якось умів давати з тими людьми раду. Час від часу його відвідувало кадетське начальство з пропозицією співробітництва й розкаяння. В одній із записок 1976 року Юрко повідомив мене, що до нього ах із Москви приїхав високий кагебістський чин, з цікавістю розпитував про батька й пропонував писати розкаяння, осудити своє минуле /тюремне, у "ненависти" еректися своїх переконань та однодумців. "А не хватит ли вам сидеть, Юрий Романович? Дома вон дети заждались..."

Тільки, видно, рано прилітали з Москви чекістські ворони по Юрієву душу. Не зломився ще гордий українець. А їм так кортіло отримати для ідеологізації! повнокровного ідеолога що й розкаяння сина Романа Шухевича...

1983 року термін тюремного ув"язнення Юрія Романовича Шухевича скінчився. У 1988 році скінчилися і п"ять років заслання у Сибіру. Зараз він, після того, як остаточно осліп в ув"язненні і втратив зв"язок з дружиною й дітьми, перебуває у будинку для інвалідів.

У газеті "Аргументы и факты" під рубрикою "КГБ сообщает и комментирует" було повідомлено у відповідь на звернення канадських українців до уряду СРСР відпустити Шухевича до Канади, що він має повний догляд і вилучити нібито відірвався. Певно, мають надію, що цей свідок злочинів проти людства тяжко хворий у могилу подалі від світу.

Втім, згідно з останньою інформацією, Шухевич отримав дозвіл повернутися на Україну.

Олесь СВЕРТЕНКО,
Київська філія УГО

Від редгрупи. УГО та деякі інші незалежні громадські об"єднання розпочали збір коштів на придбання будинку для Юрія Шухевича у Україні. Гроші можна переказувати поштою на адресу члена ВКР УГО з написом "Для Юра".

* Продовження. Початок дивись у числі 4.

Що за правопис?

Такі питання надходять до "Голосу Відродження" та інших неофіційних видань. Чому, зокрема, Гельсінська, а не Хельсінська?

— З'являємо сперту це конкретне питання. Ми повернулися до форми Гельсінська, бо наш звук і близький до Н у багатьох мовах, а тому чисел Ф у фінській назві Helsinki і у російській мові немає такого звуку, як український Г, тому росіяни замінюють його на Х, а раніше у деяких випадках нерідко заміняли і на своє Г!/.

На відміну від правописної уніфікації офіційної преси, в незалежних виданнях орторгафія залежить і від авторів і від редакторів. Частина з них користується офіційним правописом, інші / і це тенденція зростає/ вживають повністю або частково правопис 1928-29 років, що його називають "скрипнівським", "академічним", "українським". А. нові київські незалежні видання "Рада" і "Хроніка опору" відділяють /очевидно, для них це є справа принципова/ від лісолови частку -ся, що було характерно для правопису Хлібнікового, який протягом кількох десятиріч вживали на Буковині Я в Галичині до введення скрипнівських правил.

Зрештою, від цієї зокрема норми відмовилися І в Галичині, і на Буковині задовго до "радянізації" цих регіонів. Вживаємо зо доцільне вживання н якого я в ряді випадків, тоді замість неприродного для української вимови -іа- краще вживати -ія-, а замість ф зе давньою українською традицією використовувати т.

Як "Голосу Відродження" і ще інші, особисто правопис 1928-29 років значно авторитетніший, бо його творили незалежні українські вчені — це був ліг кінної кількісної праці. Крім радянських науковців до Харкова приїздали і брали участь у підготовці нової орторгафії мовознавці з Західної України К.Студинський, І.Свенціцький, В.Сімович.

Те, що прийшло у 1933 році на зміну цим правилам, виходило вже від тих сил, які нищили українських вчених та всю українську. Автором нового правопису, основні ідеї якого чинні й досі, був Андрій Хвиля. Він виступив тоді із статтями "За більшовицьку пильність на фронті творення української радянської культури" і "На боротьбу з націоналізмом на мовному фронті" та книжкою "Знищити коріння українського націоналізму на мовному фронті". Статьки він не стільки потрібні, скоро хвиля і Хвиля. Його покинула у1937 р. і його. Правопис 1933 року було розроблено дуже швидко. Це до його публікації газети та інші видання в УРСР вийшли у травні того року, перейшли на цю орторгафію. Тоді був час, коли користування старим правописом загрожувало знищуванням у націоналізмі, а новим правописом дізнатися було ніщо.

Як повністю підтримуємо погляд товариства української мови імени Тараса Шевченка, що виступає за розробку нового українського правопису, який би враховував досягнення українського та світового мовознавства останніх десятиріч, зробив би українську мову упорядкованішою і, сказімо, придатнішою для введення в комп'ютери. Зокрема, видається слушною ідея відновлення в нашій офіційній абетці літери г. Окрім того, у родовому відмінику іменників іменному роду ми вживаємо закінчення -ого, /родомости, ласкости/ як більш відповідне українським традиціям і таке, що повністю узгоджується з правописом і орторгаєтю, вживаними до 1933 року.

Поки ж новий правопис не розроблений і не прийнятий, ми знаємо доцільним користуватися орторгафією "харківською" — результатом політики українізації 20-х років.

— Виталій ШЕВЧИШИН

Красно нікуємо всім, хто надіслав поздравки. У наступному числі подамо єлиск картоводців.

УВАГА!

Нещодавно утворено нові філії УГС у Хмельницькій, Житомирській та Херсонській областях.

Поштові адреси голів обласних філій:

— Хмельницька обл., Хмельницький р-н, село Олешна, Рибак Василь Володимирович.

— Житомирська обл., Радомишельський р-н, село Лелів, Івченко Василь Васильович.

— Херсонська обл., м. Цюрюпінськ, вул. Ліська, Гура Степан Петрович.

Деякі довідки можна отримати у технічного секретаря Виконавчого Комітету УГС Ярослава Данилейко телефон 4444662 /Київ/.

АНДРІЇВСЬКА, 8

Останнім часом у столиці України циркулюють дивні чутки стосовно ремонту та реставрації житлового будинку на вулиці Андріївській, 8. Редгрупа "Голосу Відродження" вирішила провести власне розслідування цих чуток. Ініціатив на чолі з виконавчим секретарем УГС Миколою Горбалем, вирушила не попуки інформації, але біля входу на подвір'я буде зустрінена дебелим охоронцем у цивільному. Ні, всі наші розмови відповідь буде одна: "Не наложено!". Проте, із розмов з працюючими у будинку, з'ясувалося: принаймні деякі чутки — небезпідставні. Так, наприклад, у будинку дійсно працюють дві бригади реставраторів: маляру та червоного дерева. Кожен робітник отримує за зміну платню, яка у кілька разів вища за середню в республіці. У самому будинку, до якого нам вдалося таки за-зирнути, вже лежать поярно великими недешеві килимки. Згідно інших, конфіденційних джерел, а також згідно інформації молодіжної групи "Ідея", до будинку завозили чимало коштовних кришталевих світильників, килимкові доріжки, паркет червоного дерева; меблі постачає на спецзамовлення фабрика ім. Кошеєва, мармур теков надходить виключно високої якості; ремонт та реставрація провадиться нібито будівельним управлінням урядових споруд при Раді Міністрів УРСР і всіляко таке ін.

Оскільки нам не вдалося дізнатися, що ЦЕ ЗА БУДИНОК, звертаємося через нашу газету до народного депутата Верховної Ради СРСР, Голови Ради Міністрів УРСР, шановного т.Масола В.А.

Чи не могли б ви, шановний народний депутате Верховної Ради СРСР, Голово Ради Міністрів УРСР, т. Масоле В.А., через наші, чи через нашу пресу дати відповідь на такі питання:

— Чи правда, що на четвертому поверсі цього будинку передбачено розташувати літній сад, а у підвальному приміщенні — зимний?

— Чи правда, що у чотириповерховому будинку житиме одна сім'я?

— Чи правда, що вартість ремонтно-реставраційних робіт становить близько півтора мільйони карбованців?

— Чи правда, що роботи провадить спеціалізоване управління урядових споруд при Раді Міністрів УРСР?

— І, нарешті, чи правда, що цей будинок призначений для Вас та Вашої родини?

Дуже Вас просимо відповісти на ці питання. А то, знаєте, люди приходять, питають, нервуються...

"ГОЛОС ВІДРОДЖЕННЯ" РОЗМНОЖУЄТЬСЯ ВОЛОНТАРНО

Над випуском працювали С.Рябошапка, О.Скорбун та інші. Відповідальний за випуск О.Рябошапка. Телефон у Києві: 55 13 12 /тільки до 11 години дня/. Адреса для листування: 252055, Київ, 55, просп. Перемоги, 17, кв. 103, для О.Рябошапки.